

[Lysholt Hansen.]

år måske vil blive til 4 års budgetter. Jeg tror, det vil gøre det yderligere muligt for os virkelig at trække nogle linjer op og følge, hvordan udgifterne udvikler sig. Jeg vil gerne sige tak for det, og jeg vil også bede finansministeren rette denne tak til de embedsmænd, der har udført det, synes jeg, gode stykke arbejde, som vi her har liggende foran os.

Jeg må måske også tilføje, at jeg tror ikke, at hverken finansministeren eller embedsmændene må regne med, at vi hermed er nået til vejs ende. Hvis jeg må dryppe en smule malurt i bøgeret, når jeg nu roser disse 3 års budgetter, så vil jeg sige, at jeg savner i dem en række analyser af, hvordan det vil gå både udgiftsmæssigt, personalemæssigt og i en række andre henseender, men vi må kunne drøfte med finansministeren i finansudvalget i den kommende tid, om vi kan få sådanne analyser igennem.

Vi har jo nu her i tinget haft gentagne økonomiske, finanspolitiske, erhvervspolitiske og andre drøftelser og senest en lang drøftelse af et spørgsmål om besparelser. Jeg skal ikke i dag, for jeg synes ikke, der er nogen grund til det, gå ind på finanspolitiske, økonomiske og erhvervspolitiske betragtninger; jeg regner også med, at i morgen gentager spøgen sig. Men jeg vil gerne have lov til at sige nogle ting om de tanker, der har været fremført om besparelser.

For vort vedkommende skal der ingen tvivl være om, at vi er virkelig interesserede i, at vi kan komme i gang med de muligheder, der måtte være for på finanslovsforslaget at finde frem til besparelser på alle felter, men jeg vil også gerne have lov at understrege, at skal det blive til mere end snak, er det nødvendigt, at vi ikke hver for sig stiller op med alt for mange hellige køer, som vi skal værne om. Det må være sådan, at denne opgave løses af partierne i fællesskab under fælles ansvar, og at ingen kan smøge ansvaret af sig og sige, at nu vil de og de partier spare, men vi, vi vil ikke — for så går det ikke. Jeg har nu efterhånden nogle års erfaring, og hr. Damsgaard fra venstre har endnu flere års erfaringer for, hvor svært det er at spare. Viljen er det væsentligste, men lige så væsentligt er det, at sagen ikke skal

bruges i et partipolitisk spil mod hinanden. Skal den det, kan vi lige så godt på forhånd opgive ethvert forsøg på at nå frem til de besparelser, som vi forhåbentlig vil være i stand til at finde i dette budget.

Jeg kan sige helt klart, at jeg har arbejdet dette budget igennem, og jeg har en hel række områder, som jeg gerne vil have lejlighed til at drøfte — jeg vil ikke nævne dem i dag, for det skal efter min opfattelse ikke foregå fra denne talerstol, hvis der skal komme noget ud af det — jeg har en hel række områder, hvor jeg mener vi må drøfte tingene med hinanden og med embedsmænd og med de berørte instanser for virkelig at få klarhed over, om de tanker, vi nu har gjort os, i enhver henseende er rimelige og rigtige. Jeg kan altså give et helhjertet tilsagn om, at vi fra socialdemokratiets side vil se på disse budgetter — det gælder ethvert af budgetterne, også militærbudgettet, vil jeg gerne understrege — men der må være hold i disse ting, og jeg kan ikke nægte, at jeg beklager, at vi i år skulle få en sparediskussion her i tinget, der har fået noget af den samme karakter, som diskussionen havde i de år, da man „snakkede spare“ for at gøre sig til over for visse grupper af vælgere.

Vi nåede sidste vinter i finansudvalget det, synes jeg, lykkelige, at vi kunne afgive en helt enstemmig indstilling om finanslovsforslaget, uden ændringsforslag, uden at nogle skulle komme og være mere sparsommelige end andre; men vi lagde i denne betænkning op til en hel række ting, der skulle følges op i det år, vi nu går ind i; en hel række områder skulle undersøges, stille, roligt, fornuftigt, sagligt, og jeg havde egentlig regnet med, at vi kunne have fortsat den linje uden alt for mange mellemspill, hvis jeg må sige det, mellem de politiske ordførere. Jeg tror reelt ikke, at det gavner sagen alverden, hvis man skal nå de resultater, vi gerne vil nå.

Naturligvis virker en stigning på 3 milliarder på et budget meget stærkt, men når man ser på stigningen, må man jo med det samme gøre sig klart, at der er visse ting, som er ufravigelige, som vi simpelt hen med den bestående lovgivning ikke kan hindre. 3 milliarder lyder af meget, men man må konstatere, at de halvanden milliard af stigningen er løn- og prisstigninger,